

ЮРІЙ СІВІРИН

YURI SYVRYN

ENFANT TERRIBLE

ЮРІЙ СИБИРИН

YURIY SYVYRYN

ENFANT TERRIBLE

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Дюна / Dune, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
150 x 200 см / cm

ЮРІЙ СИБИРИН

YURIY SYVYRYN

ENFANT TERRIBLE

Львів 2020

Львівська національна галерея мистецтв імені Б.Г.Возницького

Організатори висловлюють ширю вдячність за підтримку проекту:
Незалежному культурологічному журналу «І», Львів
Bereznitsky Art Foundation, Київ

Організатори висловлюють персональну вдячність особам, які доклали своїх зусиль до
реалізації проекту:

Тарасу Возняку - генеральному директору Львівської національної галереї мистецтв
ім. Б.Возницького

Ідея виставки
Людмила Березницька

Концепція виставки
Юрій Сивирин

Куратори виставки
Людмила Березницька
Олена Субач

Пластична організація виставки
Андрій Рибка

Організаційна координація виставки
Наталія Крокіс
Євген Березницький

Видавець
© Львівська національна галерея мистецтв імені Б.Г.Возницького

Автори текстів
Людмила Березницька
Вікторія Бурлака
Тарас Возняк

Переклад на англійську мову
Олена Ткаченко
Павло Лужецький

Графічний проект каталогу
© Незалежний культурологічний журнал «І»

Верстка
Христина Рябуха

Друк
ФОП Кичма І.В.

Підписано до друку 1.10.2020.
Формат 84×108/16. Папір крейдований. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 7,98. Обл.-вид. арк. 5,46.
Наклад 300 прим.Зам.04-18.

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Малюк / Baby, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см

Людмила Березницька

Юрій Сивирин:

Мандри крізь досвід іншого

Проект *Enfant Terrible* створювався художником виключно для культурної столиці України – Львова. До нього увійшли 2 масштабні серії: інфанти та ватиканський клір, а третю частину складають різні роботи на фотопапері. Запропонована комбінація дає об'ємне уявлення про митця і його останнє захоплення класичним європейським живописом. Головною фігурою, котра задала тон виставці, став іспанський придворний художник Дієго Веласкес та його найпопулярніші твори – «Портрет інфанти Маргарити» і «Портрет папи Інокентія X».

Юрій Сивирин – відоме ім'я в артсередовищі України. Великі виставки його творів пройшли в Національному музеї «Київська картинна галерея», Одеському художньому музеї, Українському домі та Мистецькому Арсеналі. Багато років художник співпрацює з нашою інституцією *Bereznitsky Art Foundation* як провідний художник. У 2020 році ми видали каталог робіт Юрія Сивирини, до якого увійшли твори митця за останні 5 років, а також ряд статей про його творчість від лідерів думок у мистецькому просторі України.

Художник Сивирин володіє впізнаваним почерком і має власну філософію. Його метод полягає у використанні відомих образів і кліше з різних медіа, смисловий потенціал яких повністю не розкритий і може бути актуалізований. Але не все, до чого ми звикли, цікавить художника. Кожна нова серія або тема – це нове захоплення, нова естетика і нові можливості для саморепрезентації.

Пошуки своїх психологічних двійників вимагають від художника не тільки часових, але й емоційних зусиль. Психологічний аналог – це чийсь уже здійснений досвід. У нього треба вжитися, «вслухатися» (Дерріда). Вживаючись у «чуже як у своє», художник відчуває «відмінність». Дистанція між досвідом і його повторенням, осмислена як «відмінність» (Дельоз), стає основою для репрезентації власного «Я» у творах художника.

Юрій Сивирин, відповідаючи на питання, чому для саморепрезентації йому необхідні відомі сюжети, підкреслює: «Я не люблю бути центром Всесвіту, не люблю привертати до себе увагу, не хочу використовувати свою особисту історію для діалогу. Мій герой – або я сам – типовий. Він – носій схожих цінностей, і ці цінності вже знайшли оцінку в суспільстві. Мені легше спиратися на чужу мову, щоб передати свої переживання. Кожна серія нав'язана вже здійсненою подією, що зачепила мене тією ж мірою, що і моїх сучасників. Події бувають різними. Я по-своєму пережив службу мого брата в АТО в найгарячішу пору. Кожного дня з острахом дивився новини і думав не про війну, а про життя. Мене пригнічує безглуздість нерівного бою. І смерть, що забирає життя молодого покоління, якому було призначено жити і творити. У мене багато робіт, в яких я разом зі своїми прототипами розмірковую про війну, про владу, про насильство, про відсутність

Liudmyla Berezhnytska

Yurii Syvyryn:

A Journey Through the Experience of the Other

The *Enfant Terrible* project was created by the artist exclusively for the cultural capital of Ukraine – Lviv. It includes two large-scale series: the *Infantas* and the *Vatican clergy*, and the third part consisting of various works on photographic paper. The proposed combination gives a three-dimensional idea about the artist and his latest passion for classical European painting. The central figure that sets the tone for the exhibition is the Spanish court painter Diego Velazquez and his most well-known works – «Portrait of Infanta Margarita» and «Portrait of Pope Innocent X».

Yurii Syvyryn is a well-known name in the artistic landscape of Ukraine. Large exhibitions of his works took place at the Kyiv National Art Gallery, at the Odesa Fine Arts Museum, the Ukrainian House, and the *Mystetskyi Arsenal*. For many years the artist has been collaborating with our institution, *Bereznitsky Art Foundation*, as a leading artist. In 2020, we issued a catalog of Yurii Syvyryn's works, which included the artist's artworks over the past five years, as well as several articles about his work from opinion leaders in the art community of Ukraine.

As an artist, Syvyryn has a recognizable style and his philosophy. His method consists of using well-known images and clichés from various media, the semantic potential of which is not fully revealed and can be actualized. But not everything that we are used to is of interest to the artist. Each new series or topic is a distinct passion for him, original aesthetics, and new opportunities for self-presentation.

The search for his psychological counterparts requires from the artist not only temporal but also emotional efforts. The psychological analog is someone's previously accomplished experience. You have to get used to it, «listen to it» (Derrida). Getting used to «alien as his own» the artist feels the difference. The distance between experience and its repetition is understood as «difference» (Deleuze), becomes the basis for the representation of one's own self in the works of the artist.

Answering the question of why he needs well-known subjects for self-presentation, Yurii Syvyryn emphasizes: «I do not like to be the center of the Universe, I do not like to attract attention to myself, I don't want to use my personal story for dialogue. My character – or me – is typical. It is a bearer of similar values, and these values have already found an appreciation in society. It is easier for me to rely on the language of the other to convey my own experiences. Each series is inspired by an event that has already taken place and influenced me as much, as it did influence my contemporaries. Events are different. In my own way, I endured the service of my brother in the *Anti-Terrorist Operation* in its hottest phase. Every day I watched the news with fear and thought not about the war but life. I am depressed by the absurdity of an unequal fight. And by death, which takes the lives of the younger generation, destined to live and create. I have many works in which I, along with my prototypes, re-

індивідуального вибору і свободи. І досі держава приймає рішення, які ставлять під сумнів життя майбутніх поколінь».

Роботи на тему диктату влади і війни тривалий час були в центрі уваги художника. Але в творах немає прямого цитування і референцій до конкретної події. Джерела для переосмислення художником надходили до нього з різних культур, стилів, часів. Американський пін-ап (to pin up), сталінська диктатура, біблійні сюжети, церковний клір, американська велика депресія, європейський кінематограф «нової хвилі», персонажі Девіда Лінча, Андрія Тарковського, Стенлі Кубрика, Лукіно Вісконті, Мікеланджело Антоніоні, фільми жахів різних часів та ін. стали першоджерелами для художника. Ментально приймаючи сенси вжитих образів, художник вбудовує їх у структуру своїх творів. Впізнавані персонажі, ландшафти, фігури, класичні образи отримують нове життя і набувають рис світовідчуття самого автора.

Юрій Сивирин – віртуоз живопису. Останніми роками він використовує аерограф як основний інструмент, хоча і традиційна техніка живопису присутня в його арсеналі. Захоплення аерографом з'явилося після знайомства з роботами Герхарда Ріхтера. Художника захопила кольорова гама, несхопні розмиті лінії в роботах класика contemporary art. «Бідність палітри дає можливість змістити акцент у бік сенсу, змісту твору. Змістовне посилення важливіше за колір. І навіть коли колір панує, він не повинен надовго утримувати погляд глядача. Мені подобається, коли живопис схожий на вицвіле фото, коли робота виглядає старішою, ближчою до того образу, який я залучаю для передачі своїх думок», – підкреслює художник.

Але в роботах останніх років палітра соковитіша. Найяскравіший приклад – портрет папи Інокентія Х за мотивами роботи Дієго Веласкеса. «Глибокий червоний підкреслює статус фігури, а його персоналія навмисне захована за вбранням. Мені важливо було підкреслити зовнішні ознаки влади, які не мають нічого спільного з індивідуальністю. Всі мої папи – це символи релігії, позбавлені особистісних якостей в боротьбі за владу».

Папську серію Юрій Сивирин розпочав ще до появи фільму Паоло Соррентіно. Перший папа з'явився в 2017 році і відразу був придбаний в одну з відомих приватних колекцій. Пізніше, коли з'явився фільм, художник був радий, що ця тема мусується, стає актуальною. З'явилася серія робіт на основі screenshots (екранних знімків) з фільму. Коли ми розмовляли про теми, які підняв Паоло Соррентіно, Юрій відзначив і подібність, і відмінності зі своїм поглядом. Він не просто переклав на полотно зупинені і вилучені з фільму зображення. Він вибрав ті, які виводять проблеми внутрішньої марноти та інтриг повсякденного життя Ватикану в ранг загальних. Центральною роботою папської серії стала картина «Спостереження», яка зображує хірургів перед операцією і клір, що молиться за їх спинами. Цей епізод ілюструє співіснування світського і культового, віри і знання, Бога і природи... Священники моляться, а на задньому плані проглядається постать папи. Так що ж може віра в боротьбі з хворобою... питання відкрите... Ця робота була написана напередодні пандемії в 2019 році і вперше представлена на виставці «Ігри розуму» в Vereznitsky Art Foundation у лютому 2020 року, коли ще ніхто не знав, що насувається загальна катастрофа, і їй судилося повністю змінити наше життя. Володіючи довершеною рисою – здатністю тонко вловлювати часові зміни, Юрій Сивирин стає своєрідним медіумом-провідником. Багато його робіт містять натяк на події, що наближаються, і багато з них вже здійснилися.

flect on war, power, violence, the lack of individual choice and freedom. And the state still makes decisions that jeopardize the lives of future generations».

Works on the theme of the dictate of power and war have long been in the center of the artist's attention. But in the works, there is no direct quotation and references to a specific event. Sources for rethinking by the artist came to him from different cultures, styles, and times. American pin-up, Stalinist dictatorship, biblical stories, church clergy, American Great Depression, European «new wave» cinema, characters of David Lynch, Andrei Tarkovsky, Stanley Kubrick, Luchino Visconti, Michelangelo Antonioni, horror films from different times, etc. became the primary sources for the artist. Mentally accepting the meanings of the adopted images, the artist builds them into the structure of his works. Recognizable characters, landscapes, figures, classical depictions take on new life and acquire the traits of the author's attitude.

Yurii Syvyryn is a virtuoso of painting. In recent years, he uses the airbrush as his primary tool, although the traditional painting technique is present in his arsenal. The passion for the airbrush appeared after getting acquainted with the works of Gerhard Richter. The artist was excited by the color scheme, elusive blurred lines in the works of classic contemporary art.

«The poverty of the palette makes it possible to shift the emphasis towards the meaning, content of the work. Semantic reference is more important than color. And even when color dominates, it should not hold the viewer's gaze for long. I like it when the painting looks like a burnt-out photo, when the work appears to be old, closer to the image that I use to convey my thoughts», the artist emphasizes.

But in the works of recent years, the palette is juicier. The most striking example is the portrait of Pope Innocent X based on the artwork by Diego Velazquez.

«The deep red emphasizes the status of the figure and his personality, deliberately hidden behind the outfit. It was essential for me to emphasize the external signs of power, which have nothing to do with individuality. All my Popes are symbols of religion, devoid of personal qualities in the power struggle».

Yurii Syvyryn had begun the papal series before the film by Paolo Sorrentino was released. The first Pope appeared in 2017 and quickly found its place in one of the famous private collections. Later, after Sorrentino's film release, the artist was glad that this topic was being discussed and became relevant. A series of works based on screenshots from the film has appeared. When we talked about the themes raised by Sorrentino, Yurii noted both similarities and differences with his view. He did not just translate the images stopped and extracted from the film into the canvas. He chose those that bring the problems of the inner fuss and intrigue of the Vatican's daily life to the rank of the general issues. The principal work of the papal series is the painting «Observation», which depicts the surgeons before the operation and the clergy praying behind them. This episode illustrates the coexistence of the secular and the cult, faith, and knowledge, God and nature... The priests are praying, and the figure of the Pope is visible in the background. So what faith is capable of in the fight against disease... The question remains open... This work was created on the eve of the pandemic in 2019 and presented for the first time at the Mind Games exhibition at the Bereznitsky Art Foundation in February 2020, when no one has yet known that a general catastrophe was impending and destined to change our lives completely. Possessing a per-

Але не тільки вселенський кошмар володіє свідомістю художника. Як і всі ми, він любить, радіє, насолоджується і милується красою. Вмотивований майстерністю і унікальною живописною культурою Дієго Веласкеса, він вирішив налагодити з класиком своєрідний віртуальний діалог чи навіть спробувати побути в його ролі. «Я захотів пройти шлях до створення образу паралельно з Веласкесом, вивчаючи його почерк». Окрім папи Інокентія X його зацікавила Інфанта Маргарита – принцеса, портрети якої Веласкес писав упродовж багатьох років. Перші інфанти Сивирин-Веласкеса зображувалися з двома головами. Впізнаваний образ роздвоївся, залишаючись в одному тілі. Відповідаючи на питання, чому так, художник підкреслює: «Тепер інфанта – це не просто портрет з натури дівчинки, котра дорослішає. Її образ виконує іншу роль. Інфанти збереглися і як приклад майстерності, і як образ свого часу. Але ми на них дивимося ще й з позицій сьогодення, з позицій естетичних потреб і нових технічних можливостей. Кожен може скачати з Інтернету прекрасну інфанту і навіть надрукувати картину на полотні. Кожен може знайти її образ в Інтернеті. І це проблема тиражування, стирання унікальності, перетворення цінності в масовий продукт. А ще я думав про те, що криється в цьому портреті: особлива жіноча доля, втілена у вічності краса або щось ще, що не розкрито. Мені хотілося підкреслити поділ світу, реальність, що вислизає, часові і ціннісні зміни. Мої двоголові інфанти – це розмножений, подвоєний світ, розділений на реальний і віртуальний, світ, у якому образ стає загальнодоступним, і кожен може робити з ним, що завгодно. Це ані погано, ані добре. Просто так є. Мої перші інфанти – це слідування за майстерністю художника, а серія інфант у сукні Balenciaga – вже сучасна модель, що ввібрала в себе все минуле і сьогодення. Інфанти Balenciaga як привід поміркувати про наявні тенденції до поєднання різних практик у мистецтві, в тому числі і залучення fashion design. Уже після того, як я одягнув інфанту в сучасне вбрання, дізнався про фільм Альмодовара «Людський голос», де сукня теж стає непроминальним об'єктом культури».

Разом із співкураторкою Оленою Субач, науковою співробітницею Львівської національної галереї мистецтв, ми представляємо новий проект Юрія Сивирин. Наше кураторське завдання полягало в знаходженні узагальнюючої характеристики і цілісному представленні робіт автора. Ми виходили з можливостей залів Галереї об'єднати окремі частини проекту. Для цього було потрібно знайти спільне означення творчого методу художника і його особистості.

Такою спільною компонентою виявився інтерес художника до гри, до нескінченного перекроювання і переосмислення об'єктів світу. Він як вередлива дитина і в деякому сенсі – послідовник Жюльєн Дельоза в концепції «повторення досвіду і народження відмінностей», постійно «деконструє» світ (Жак Дерріда) з тим, щоб зібрати його в свою індивідуальну модель. Його модель не завжди прекрасна і не завжди легка для сприйняття. Вона працює як метод оголення глибоко інтимних переживань автора. Його модель – це він сам у викриванні особистих рис. Він повертає, відштовхує, змушує думати, дивуватися, любити і ненавидіти. Саме тому проект отримав назву *Enfant Terrible* як ключ до творчості й особистості художника Юрія Сивирин.

fect trait - the ability to subtly perceive the changes of times, Yurii Syvyryn becomes a kind of medium-guide. Many of his artworks contain the signs of upcoming events, and many of them have already come true.

But the universal nightmare is not the only thing that the consciousness of the artist is possessed with. Like all of us, he loves, rejoices, enjoys, and admires beauty. Motivated by Diego Velazquez's skill and unique pictorial culture, he decided to establish a kind of virtual dialogue with the classic or even try to be in his role. «I wanted to go the way of creating an image in parallel with Velazquez, studying his style».

In addition to Pope Innocent X, he was interested in Infanta Margarita, a princess whose portraits Velazquez painted over the years. The first Infantas by Syvyryn-Velazquez were depicted with two heads. The recognizable image bifurcated, remaining in one body. Answering the question of why this is so, the artist emphasizes: «Now the Infanta is not just a portrait of a girl who is growing up painted from life. Her image plays a different role. The Infantas have persisted both as an example of skill and as an image of their time. But we also look at them from the viewpoint of today, from the viewpoint of aesthetic needs and new technical capabilities. Everyone can download a beautiful Infanta from the Internet and even print a picture on canvas. Everyone can find her image on the Internet. And this is the problem of replication, erasing uniqueness, transforming value into a mass product. And I also thought about what lies in this portrait: a special female fate, beauty embodied in eternity, or something else that is not revealed. I wanted to emphasize the division of the world, a reality that escapes, time changes, and value changes. My two-headed Infantas represent a multiplied, doubled world, divided into real and virtual, a world in which the image becomes publicly available, and everyone can do anything with it. It is neither good nor bad. It is what it is. My first Infantas were following the skill of the artist, and the series of Infantas wearing Balenciaga dresses is already a modern model that has absorbed both the past and present. Balenciaga Infantas as an occasion to reflect on the current trend towards combining different practices in art, including fashion design. After I dressed the Infanta in a modern outfit, I learned about Almodovar's film *The Human Voice*, where the dress also becomes an enduring cultural object».

Together with co-curator Elena Subach, a researcher at the Lviv National Art Gallery, we present a new project by Yurii Syvyryn. Our curatorial task was to find a generalizing characteristic and a holistic presentation of the author's works. We proceeded from the possibilities of the halls of the Gallery to consolidate separate parts of the project. To do this, you need to find a general definition of the artist's creative method and personality.

Such a common component was found in the artist's interest in the game, in the endless redrawing and rethinking of the objects of the world. He is like a capricious child and, in a sense, a follower of Gilles Deleuze in the concept of «repetition of experience and birth of differences», continually «deconstructs» the world (Derrida) in order to assemble it into his own individual model. His model is not always perfect and not always easy to understand. It works as a method of exposing the author's deeply intimate experiences. His model is himself in the bare personal qualities. It attracts, repels, makes you think, wonder, love, and hate. That is why the project was named *Enfant Terrible* as a key to the creativity and personality of the artist Yurii Syvyryn.

Вікторія Бурлака

Образи-мутанти, образи-гібриди Юрія Сивиріна

Образи-мутанти, образи-гібриди Юрія Сивиріна природним чином присвячуються одній темі – мутаціям сучасної свідомості. Який світ, така і свідомість – гібридна. Тут все тече, все змінюється з надзвичайною швидкістю, все зростається з усім – старі ікони стилю, нові ікони стилю і те, що до статусу «ікони» поки не доросло, але вже наче претендує на це...

Варіації на тему пап та інфант Веласкеса не випадкові. Веласкес – бог живопису, і Сивирин ставиться до нього з явним пієтетом, намагається вибудувати лінію спадкоємності, дивну, але однак... З пієтетом *enfant terrible*, нестерпної дитини, яка із задоволенням руйнує те, що було створено художниками, які серйозно трактували завдання живопису. Він не тужить за «золотим віком живопису», але дивиться в його невизначене майбутнє з великим оптимізмом. Доросла дитина зі своєю сильною і негативною харизмою «бавиться в Лего», деконструє – розбирає і збирає образи заново. Вперше подібним жестом прославився Дюшан, домалювавши вуса Джоконді...

Веласкес був потрібен як максимально високо виставлена планка, яку не страшно опустити на той рівень, який сьогодні прийнято називати «брендом». Не було в історії мистецтва художника, який настільки ж віртуозно відтворив би чарівливу ілюзію реальності. І в матеріальному, і в психологічному аспекті. Його пензлю було підвладне все – золото волосся, ніжність шкіри, лагідність шовку, м'які покрови світла і повітря. Приречена втома від важкого тягаря влади в очах спадкоємиці іспанського трону... Побачивши свій портрет, жадібний і підозріливий папа Інокентій Х вигукнув: «Занадто правдиво!», чим сьогодні нікого не здивуєш. Ілюзія реальності – надзавдання старого живопису, сучасне ж мистецтво вважає за краще грати в ілюзію ілюзії. Ефектне нагромадження симулякрів, розбирання / збирання смислів, нескінченна гра в бісер... Папа Інокентій для *enfant terrible* вже не просто папа, а, цитуючи рекламний прикол, «папа всіх пап», те, у що він перетворився сьогодні – живописне суперего. А багатоголові клони інфанти Маргарити – символи шизофренічного роздвоєння сучасного суб'єкта. Доступна йому реальність – це вже не видимий світ, але власний мозок.

«Живи в своїй голові», – проголосив колись Гаральд Зеєман. І це єдино можливий варіант виживання сучасного художника, але завдання не з легких, бо там, у голові, панує повний хаос. Розібратися в собі, в своєму сприйманні, яке «штормить» від безперервної інтенсивності інформаційного потоку, складно... Та й з пріоритетністю вічних і швидкоплинних цінностей розібратися непросто. Що важливіше – сукня Valenciaga з останньої колекції осінь 2020 чи власне інфанта Маргарита, яка в неї зодягнена? Питання ідентичне з шекспірівським «бути чи не бути» – риторичне. І те, й інше однаково прекрасне. Або страшне – залежить від вашої суто суб'єктивної точки зору...

Viktoriiia Burlaka

The mutant, hybrid images by Yurii Syvyryn

The mutant, hybrid images by Yurii Syvyryn are devoted to the single topic - the mutations of the modern consciousness. What the world is, so consciousness is - hybrid ones.

Here everything flows, everything changes extremely fast, everything merges - the old style icons, the new style icons, and those who haven't matured to the status of an «icon» yet, but as if are already aspiring to acquire it...

Variations on the themes of popes and infants by Velazquez are not accidental. Velazquez is the god of painting, and Syvyryn is reverencing him, trying to build a line of succession, strange, but... Reverencing him as an enfant terrible, as an intolerable child, he gladly destroys what was created by the artists who took the tasks of painting seriously.

He doesn't yearn for the «golden age of painting» but looks into the future with great optimism. The adult child with his powerful and negative charisma «plays Lego» and deconstructs - disassembling and reassembling images anew. The first to make this kind of gesture was Duchamp, having drawn the mustache to Gioconda...

Utilizing Velazquez's art was dictated by the need to set the bar at the highest level possible so that it wasn't influenced by the lowering to the level commonly called a «brand» today. There has never been another artist in the history of art who would have just as masterly recreated the fascinating illusion of reality, both in the material and psychological aspects. With his brush, he could convey everything - the gold of the hair, the tenderness of the skin, the softness of silk, the soft covers of light and air. Doomed fatigue from the heavy burden of power in the eyes of the heiress to the Spanish throne...

Seeing his own portrait by Velazquez, the greedy and suspicious Pope Innocent X exclaimed: «it's too true!», though you won't surprise anyone today with that.

The illusion of reality was the critical task of the old painting, while contemporary art prefers to play the illusion of an illusion. A spectacular multitude of simulacra, disassembling and assembling of meanings, endless bead game... Pope Innocent is no longer just a Pope for the enfant terrible, but, to quote an advertising joke, «the Pope of all the Popes» - what he has become today is a picturesque superego. And the many-headed clones of Infanta Margarita are symbols of the schizophrenic split of the modern subject. The accessible reality is no longer the visible world, but its own brain.

Live in your head, Harald Szeemann declared once. And this is the only possible survival option for a modern artist, but the task is not an easy one because there, in the head, complete chaos reigns. It is not easy to understand yourself, your perception, overloaded with the continuous intensity of the information flow... And it is not easy to understand the priority between the eternal and the instantaneous values. What is more important - the Balenciaga dress from the latest fall 2020 collection or the Infanta Margarita herself, who is wearing it? The question is identical to Shakespeare's «to be or not to be» - rhetorical. Both are equally beautiful. Or scary - it depends on your purely subjective point of view.

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Дівчинка / Girl, 2016
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
190 x 140 см

Тарас Возняк

Наутілуc Сивирин - сутінки, тривоги, трема

Пробуючи зрозуміти того чи іншого мистця є сенс помістити його у більш глибоку часову та інтелектуальну перспективу, ніж завжди плитке сьогодення. Є сенс подивитися на нього відсторонено. І поспробувати зрозуміти те, що й сам мистець зазвичай не розуміє. Бо мистець це рецептор, нервове закінчення, яке реагує на світ. Хоч інколи все ж пробує його не лише відобразити, але й змінити. Але про це далі. Отож, аналізуючи витoki й інтенції творчості Юрія Сивирина (1983), художника, дозволю собі кілька міркувань, які можуть стати своєрідною рамкою, в якій я б і помістив його творчий чин. Хоча, звісно, це лише моя версія – таке своєрідне наближення до Альмутасима (*The Approach to Al-Mu'tasim/ El acercamiento a Almotásim*) за Борхесом (Jorge Luis Borges, 1899-1986) – отже, теж десь гра...

Уся історія людства це своєрідна гойдалка – гойдалка, яка то кидає нас у ейфорію надії, то жбурляє в безодню відчаю. То нами опановує майже нездоланна віра в те, що ми на щось спроможні, що ми можемо зрозуміти і порятувати наш світ, що Той, хто пан над нами, нами опікується, любить і врешті-решт нас порятує – як не у цьому житті, то у засвітах. То ми божеволіємо від усвідомлення свого безсилля, катастрофи, що на нас насувається, своєї самотності, покинутості, забутості та мороку неіснування, яке на нас очікує. І йдеться не про когось окремого, а про загальний тонус всіх нас – великих спільнот, у яких ми живемо. Гойдалка кидає нас від ейфорії та ентузіазму до істерики та меланхолії.

І все це стосується всіх сторін функціонування суспільств – конкретно взятих суспільств у певний час. З огляду, що ми живемо в європоцентричному світі, то колись я, дещо наслідуючи Ніцше (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900) [1], який окреслив свою епоху як епоху, в якій «Бог помер» (Gott ist tot), спробував на метафоричному рівні описати ці методичні припливи і відпливи вітальності європейського світу впродовж всього періоду розгортання європейської цивілізації в есе *Зауваги на тему постмодерну як цивілізаційної кризи (до моделі циклічного розвитку європейської цивілізації)* [2]. І моя метаметафора постала як періодичне народження Надії/Бога/Спроможності людини і їх періодичної смерті, втрати Надії/смерті Віри/втрати Спроможності людини. І ще раз наголошую, що йдеться саме про метафору.

Отож, епоха Сатурна у давній Греції була перервана бунтом Титанів.

Епоха Зевса скінчилася з релятивізмом еллінізму.

Епоха Христа мала декілька криз – і протестантську революцію з її пієтизмом, і сцієнтистську революцію з її вірою у всемогутній розум, і цинічний опортунізм сучасності з його блазенськими вибриками та гримасами.

Тому тепер ми й живемо, як вичерпно сформулював Ніцше, в епоху кризи.

Вся ця історія народження/приходу до людей Надії та її смерті/хован-

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Мона Ліза / Mona Lisa, 2019
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см

ня від нас, звісно ж, відображалася у тих образах, у яких ми фіксували свій світ – світ При-сутності і світ Від-сутності. Тобто, в мистецьких образах, у яких ми, хочемо чи ні, таки відображаємо все те, що нас оточує – разом із тим, що оточує нас зі середини нас самих.

Ми бачимо, як в історії мистецтв накочуються то хвилі «класици», то хвилі «декадансу».

Еллінську високу «класику» змінює деградація та «декаданс» еллінізму – і справа навіть не у тому, що губляться мистецькі чи навіть ремісничі навички – все це наслідки, а причина полягає в тому, що губиться точка віднесення – для кого і для чого творяться ті чи інші артефакти – бо ж вони є інструментами комунікації людини з сенсовним чи безсенсовним світом, світом, у якому є При-сутність чи її немає – чи ми є При-, чи самотіємо на самоті.

Зміна екзистенційної ситуації людини змінює спосіб мислення людини – вона по-іншому його бачить і відображає – в тому й у мистецькому сенсі слова. Зміна екзистенційної ситуації людини удекоровується відповідними мистецькими стилями. Не стиль змінює екзистенційну ситуацію людини, як декому видається, а навпаки. В зміні стилю відображається наше о-смилення і пере-о-смилення нашої екзистенційної ситуації.

Переповнену живую вірою готику змінює ренесанс, для якого точка віднесення вже не Христос, а людина, її розум, раціональність як істина поза Богом. Результатом стає втрата віри, цинізм і рішучий протестантський спротив. Європоцентричний світ у безнадійній спробі врятувати як не віру, то Церкву, вдається до барокової агітаційної кампанії. Красивої кампанії, кампанії розпачливої, але дзбан вже тріснув – При-сутність даленіла, втрачала те своє При-, – при людині, при світі... Людина самотніла. Хоча відчайдушно сама собі в цьому не признавалася, вдавала, що нічого не відбулося, що люди не втратили світлої живої віри блаженного ангельського брата (Фра Беато Анжеліко, Fra Beato Angelico, Guido di Pietro, 1400-1455). Ми самі від себе розпачливо ховали свою самотність за пишнотою бароко. Ба, навіть за перверсіями ренесансного титанізму з усіма його збоченнями – чим вам не сьогоднішнє відчайдушне обманювання самих себе в нещодавній постмодерністичній карнавалізації.

Ну а далі «класика» раціоналізму (XVII-XVIII ст.) і сцієнтизму (XIX-XX ст.), яка увінчалася двома світовими війнами, Голодомором та Голокостом – вершинами раціонального гуманізму. У Мистецтві ми пройшли дистанцію від такого наївного тепер для нас класицизму XVIII-XIX ст., модерністської відчайдушної спроби не лише проаналізувати світ (імпресіонізм, постімпресіоністські нурти, кубізм, сюрреалізм, абстракціонізм etc.) до сучасного стану, коли покинутість привела нас до усвідомлення безсенсовності світу без При-сутності.

І відображенням цього безсенсового світу без При-сутності став постмодернізм. Постмодернізм не є нічим новим. Це лише симптом справжньої хвороби, ім'я якої – Покинутість. Вона періодично опановує нашим світом. Ба, більше, постмодернізм навіть не стиль, спосіб мислення, а радше імітація і стилю, і способу мислення, постмодернізм – це відмова від мислення, відмова навіть задумуватися над питаннями присутніми, це глибоке і принципове дезертирство – тобто стилізація. Попри всю бравуру постмодернізму, це розпач наяву.

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Вибір 2.0 / Choice 2.0, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
150 x 200 см / cm

Разом з тим маєте зрозуміти, що я тільки метафорично звертаюся до всіх цих Сатурнів/Юпітерів/Христів. Очевидно, що про щось ідеться, щось, що надає сенсу і надії нашому існуванню. Ми періодично втрачаємо з ним зв'язок. І результатом цього й стає той розпач, який ми трансформуємо чи сублимуємо в художніх практиках еліністичного декадансу, бароко, еkleктики, сецесії, постмодерну – все це форми нашого розпачу, ба, навіть істерики.

Українська культурна ситуація, як і кожна постсоветська культурна ситуація, на відміну від решти вільного європоцентричного світу має свою специфіку – бо ми з усією нашою дикунською версією марксизму теж європоцентричні – в збочений і невільничий спосіб, звісно. Ми пропустили 50-70 років загальноєвропейського культурного процесу. Якись культурні процеси перервалися – як-от модернізм на підрадянській Україні у 1930-х, а якись запізно продовжилися – десь у 1960-х, 1970-х. При цьому на постсоветських просторах усе перемішалось – епохи, люди, ідеї.

Так і постмодернізм прийшов до нас із невеликим зміщенням. І його смерть ми усвідомили майже десятиріччя пізніше. А тим часом в Україні мистецький процес ішов своїм трибом – зі своїми божищами, модами і своїми трендами. Художня еліта глибоко перейнялася модним на той момент постмодернізмом. Хоча далеко не всі, кого відносили, чи хто сам себе окреслював як постмодерніст, були і є такими.

Але і на світовій арені модернізм так і не вмер, як не померли і сюрреалізм чи пізній абстракціонізм. Причому не померли не лише як стилі чи стилізації, а як способи мислення, як філософські установки. Не помер тому, що він і є відповіддю на присутні питання, і спробою їх розв'язати.

Саме в таких лаштунках ставить для нас свій спектакль Юрій Сивирин. Але що це за спектакль? Давайте не одразу вдаватися до модних кліше, визначаючи внутрішню суть його творчості. Підійдімо до неї філософічно. Так, його живопис присмерковий (*Лампа 2014, Людина-слон 2014, Мінус перший 2019, Сон 2019, Скляний куб 2018, Під водою 2020* etc.). Чи позерськи сутінковий, як це завжди модно в часи покинутості і декадансу? Але так не виглядає. В нього майже немає дітвацької бравури. Його сутінки не нав'язливі, не такі театральні, як часто бачимо. Здається, що вони таки справжні. Що йому майже соромно показувати. Чи можна стовідсотково стверджувати, що його сутінковий живопис геть позбавлений остаточного запитування? Не знаю. Хоча – може, все ж.. І це запитування, ця інтенція у бік такого прагненного При-сутнього, присутнення як стану видається постійним мотто його робіт. У цьому він ніколи не признається, звісно, як і всякий зачохлений у свій редингот достойний джентльмен – бо це ж майже непристойно. Однак, ця спрямованість-на одразу висмикує Сивиринна з блазнючих шеренг радісних постмодерністів. Так, стилістично його творчість дуже до них близька. Однак сутнісно, як на мене, це щось інше. Якийсь ледь вловимий інший тон, який попри свою ефемерність радикально змінює суть справи. В нього багато елементів і старих модерних практик – годі крити те, що він доволі багато взяв і в того старого доброго сюрреалізму чи експресіонізму. Згадаймо хоча б печаль доброго старого Рене Маґріта (*René Magritte, 1898-1967*) – як на мене, то тон Маґріта найближче стоїть до тону Сивиринна – той самий гротеск, та сама стримана печаль, та сама пуста довкола головного протагоніста мистця. Не знаю, чи Сивирину сподобається така близькість, проте для мене вона очевидна (*Сталін 2014,*

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Маяк / Lighthouse, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 300см / cm

Вахтовий 2014, Пропозиція 2014, Сеанс 2014, Гра 2015, Морські історії 2015, Льотчик 2015, Межі 2016, Ліс 2019, Хмара 2018 etc.). І ще – не забуваймо й іншого печального візіонера, який так само ковзав по овидах пусток і порожнеч – Джорджо де Кіріко (Giorgio de Chirico, 1888-1978) (Київ-50 2019, За склом 2015, Акваріум 2017, Донбас 2015, Шлях 2018, Троещина №2 2016 etc.).

І мова йде перш за все про мотто робіт Сивиріна. Сивирин не повторює ні одного з попередніх майстрів – мова йде головно про настрої. Але теж і про метод...

Сьогодні, звісно, інші мистецтвознавчі моди. Старий добрий сюрреалізм – від пресюрреаліста Єроніма Босха (Hieronymus Bosch, 1450-1516) до його фундатора Андре Бретона (André Breton, 1896-1966) – «не модний». Але залишається спадок сюрреалізму, який із сучасного мистецтва не витравити. Спадок, який полягає у способі мислення.

Та й реальність інша – ми перейшли не лише через дитячий ентузіазм раціоналізму XVIII ст., триумфальне очікування world of prosperity з його потягом (!) та телеграфом (!) XIX ст., які понесуть нас у прекрасне майбутнє (хоча отримали жахіття двох світових війн), і опинилися перед холодними моніторами телевізорів та комп'ютерів у XXI ст. – і нам знову здається, що за тим холодним склом нас очікує world of prosperity and sublimation, що екран розрешить нашу екзистенційну ситуацію.

Звісно, що і сьогодні, в інформаційну епоху, ми оформлюємо це наше очікування у вигляді мистецьких стилів. І Сивирин, як виглядає, матеріалізує ці наші очікування чогось, що неначе є за екранами моніторів, у своїх полотнах. Тому є велика спокуса, окреслити його творчість вже не виходячи з метафори локомотиву чи телеграфа, як це робили наші милі попередники, а вдаючись до метафори екрану – O sancta simplicitas! Проста і нездоланна банальність зачаття, народження, та смерті людини, банальність банальності людини стирає всі ці наші мистецькі макіяжі і повертає нас до трагічної і радісної ситуації людини, з якою і далі маємо щось робити... Тому, окреслюючи ситуацію Сивиріна, усвідомлює він її чи ні, я б окреслював саме з цієї присутньої даності, екзистенційної ситуації людини, а не речей минулих і вторинних. Звичайно, якщо ми хочемо вести дискусію про присутнє.

А тому десь на перетині трьох мистецьких нуртів, які і пробували якось дати собі раду з цією присутньою даністю – постмодернізму, сюрреалізму та експресіонізму і слід шукати витоки творчості Сивиріна. Але при цьому варто зауважити, що таке поєднання є внутрішньо суперечливим – суперечливим у контексті вище мною запропонованої моделі циклічного розвитку європейської цивілізації. Якщо експресіонізм звертається до Чогось, як-от у Френсіса Бекона (Francis Bacon, 1909-1992) чи Мирослава Ягоди (1957-2017) – волає в небеса, якщо сюрреалізм, через своє підсвідоме, пробує знайти ті небеса чи пекло в собі – Рене Магріт, Джорджо де Кіріко, Сальвадор Далі (Salvador Felip Jacint Dalí i Domènech, 1904-1989), то постмодернізм ні до чого і ні до кого не звертається, бо для нього цього при-сутнього Когось чи чогось немає. І в цьому сенсі Сивиріна, який, як я можу припустити, опирається на ці нурти, мали б роздирати, з одного боку, відчай, а з іншого – крихка, ледь окреслена Надія. І саме вона, ця Надія, схована у шуканнях експресіонізму та сюрреалізму, має шанс перевести його через багна постмодерну, в яких нічого, окрім відчаю

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Погляд / Gaze, 2019
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150см / cm

і бездоріжжя не знайдеш (*Підключення не знайдено 2014, Межі 2016, Сніг.2 2018, Дипломат 2018, Спуск 2018, Вибір 2020 etc.*). Проте куди має вести його ця Надія? В ідеалі до нового модернізму, до нової Надії, якщо говоритимемо мистецтвознавчими термінами. Але чи дотягнемо всі ми, разом із ним, до цієї нової Надії? На разі, у Сивирина просвіту не видно (*Завіса 2016, Монах 2015, Папа 2019, Папа X 2020 etc.*). Так, постмодерністичний відчай у виданні 1980-х вичах. Однак, що буде далі? Так, на наших українських загумінках ми ще довго можемо сублимувати – бавитися у давно згаслі в європах стилі. Однак остаточних запитань, які перед нами ставить екзистенційна ситуація людини, це не відтерміновує. Можна скільки завгодно продукувати художній продукт для декорування наших галерей та помешкань, однак уся ця діяльність буде далекою від світового інтелектуального і мистецького процесу, який полягає в о-смысленні екзистенційної ситуації людини у кожному конкретному місці і в кожній окремий момент як світової, так і особистої історії. Це і є те, що називається мейнстрімом світового мистецького процесу. Тому хочемо чи не хочемо, але з огляду на ситуацію людини, якщо хочемо бути справжніми, то мусимо чесно і, очевидно, з болем і кров'ю давати відповіді на запитання по-справжньому істотні. Що, як на мене, і пробує робити наш сутінковий майстер. На даний момент, як на мене, він свідомо чи не свідомо пробує позбутися пуповини, яка пов'язує його з лоном постмодерну. Чи це йому вдасться – не знаю. Інколи, обвившись довкола шиї, пуповина здатна задушити дитину. З одного боку, Юрій Сивирин неначе сформований майстер, а з іншого, він, як і кожен справжній майстер, перебуває «у процесі». А світовий тренд рано чи пізно зміниться на протилежний. Коли? Цього не знає ніхто. Що до цього може призвести – теж ніхто не знає. Може COVID-19, а може і щось інше. Однак запитання з боку Сивирина очевидне – запитання, яким він пробує окреслити екзистенційну ситуацію людини. Як на мене, він далеко не є таким зверхньо байдужим, як мав би бути всякий постмодерніст чи цинік. І, зрештою, як він удає. Але поза не є позицією. Бо, відповідно до званої фрази Бертрана Расселла (Bertrand Arthur William Russell, 1872-1970), «циніки не лишень не здатні вірити в те, що їм кажуть, але і не здатні взагалі вірити у що-небудь» [3]. Видається, що Юрій Сивирин не такий. Світ таки йому щось говорить.

Наутілуc. Занурення проходить нормально.

1. Nietzsche F. *Die fröhliche Wissenschaft*. Chemnitz, 1882.

2. Возняк Т. *Зауваги на тему постмодерну як цивілізаційної кризи: до моделі циклічного розвитку європейської цивілізації // Філософічні есе. К. : Дух і Літера, 2016. С. 472-479.*

3. Russell B. *On Youthful Cynicism*. 1930.

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Ребро Адама / Adam's rib, 2018
Картон, акрил / Acrylic on cardboard
70 x 100см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Трансформація.2 / Transformation.2, 2015
Картон, акрил / Acrylic on cardboard
100 x 70см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Завіса / Veil, 2016
Картон, акрил / Acrylic on cardboard
89 x 64cm / cm

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Інша раса / Another race, 2019
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvryn
Репліка / Replica, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
150 x 130см / cm

Taras Voznyak

Nautilus Syvyryn - Twilight, Anxiety, Disquiet

Trying to understand a certain artist we should rather consider him from a broader temporal and intellectual perspective than from only the ongoing present. It makes sense to look at him remotely and to grasp his practice the way that an artist himself usually cannot, because an artist is a receptor and a nerve ending that responds to the world. Although sometimes he still tries not only to reflect the world, but also to change it. But more on that later. Thus, analyzing the origins and intentions of Yurii Syvyryn's work (1983), I will allow myself a few considerations that can become a kind of a framework in which I would place his creative work. Although, of course, this is only my vision - such a kind of approximation to Al-Mu'tasim (*The Approach to Al-Mu'tasim/ El acercamiento a Almotásim*) according to Jorge Luis Borges (1899-1986) - thus, also a kind of a game...

The whole history of mankind is a kind of a swing that successively throws us into the euphoria of hope, and then into the abyss of despair. At times we are overwhelmed by an almost irrepressible belief that we are capable of something, that we can understand and save this world, that the One who is the master over us, cares for us, loves us and eventually will save us - if not in this life, then in other worlds. And other times we go mad realizing our helplessness, the catastrophe that is coming upon us, our loneliness, abandonment, being forgotten, and the darkness of non-existence that awaits us. And we are not talking about someone in particular. We are talking about the overall situation for all of us - for large communities in which we live. The swing throws us from euphoria and enthusiasm to hysteria and melancholy.

And all this applies to all aspects of the functioning of societies - particular societies at a certain time. Given that we live in a Eurocentric world, I once, somewhat following Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900) [1], who outlined his era as the one in which 'God died' (Gott ist tot), tried at a metaphorical level to describe these methodological inflows and outflows of vitality of the European world throughout the period of European civilization in the essay *Remarks on Postmodernism as a Civilization Crisis (to the Model of Cyclical Development of European Civilization)* [2]. And my meta-metaphor emerged as a periodic birth of Hope/God/Human Ability and their periodic death, loss of Hope/death of Faith/loss of Human Ability. And once again I emphasize that we are talking about a metaphor.

Thus, the age of Saturn in ancient Greece was interrupted by a revolt of the Titans.

The era of Zeus ended with the relativism of Hellenism.

The epoch of Christ had several crises - the Protestant revolution with its piety, the scientific revolution with its belief in the almighty mind, and the cynical opportunism of today with its clowning.

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Невпізнаний / Unidentified, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см

That is why now we are living in an era of crisis, as it was precisely defined by Nietzsche.

All this birth/appearance of Hope and its death/hiding from us, of course, was reflected in the images in which we fixed our world - the world of Presence and the world of Absence. That is, in artistic images, whether we like it or not, we reflect everything that surrounds us - together with what surrounds us from within us.

We see these rolling waves either of «classics» or of «decadence» in the history of art.

Hellenic high «classics» is replaced by degradation and «decadence» of Hellenism - and it's not even that artistic or craft skills are lost - all these are consequences, and the reason is that the point of reference is lost - for whom and for what those artifacts are made - because they are tools of human communication with the meaningful or meaningless world, with or without Presence in it - whether we are a part of something, or just solitary people.

Changes in a person's existential situation bring changes to a person's way of thinking - he sees and reflects it differently - in the artistic sense of the word. Changing the existential situation of a person is decorated with appropriate artistic styles. It is not style that changes a person's existential situation, as it may seem, but vice versa. Our thinking on the existential situation and rethinking of it is reflected in the change of style.

The Gothic, full of living faith, is replaced by the Renaissance, for which the point of reference is no longer Christ, but a man, his mind, rationality as truth beyond God. The result is a loss of faith, cynicism and strong Protestant resistance. The Eurocentric world, in a hopeless attempt to save the Church, if not the faith, resorted to a baroque agitation campaign. A beautiful campaign, a desperate campaign, but the pitcher has already cracked - Presence has faded away, a man lost his ability to be a part of the world. A man became solitude. Although he desperately did not admit it to himself, pretending that nothing had happened, that people had not lost the bright living faith of the Blessed Angelic One (Fra Beato Angelico, Guido di Pietro, 1400-1455). We desperately hid our loneliness behind the splendor of the Baroque, or even behind the perversions of Renaissance titanism. This sure looks like today's desperate self-deception in the recent postmodern carnival.

And then there was a classic story of rationalism (17th-18th c.) and scientism (19th-20th c.), which culminated in two world wars, the Holodomor and the Holocaust - the peaks of rational humanism. In Art, it was a way starting from such a naive classicism of the 18th-19th centuries, a modernist desperate attempt not only to analyze the world (Impressionism, Post-Impressionism, Cubism, Surrealism, abstract art, etc.), and ending with the current state, when a person being abandoned realizes that the world is senseless if there is no Presence.

And postmodernism became a reflection of this world, which is senseless without Presence. Postmodernism is nothing new. It's just a symptom of a real disease of being abandoned. It periodically takes over the world. Moreover, postmodernism is not even a style, a way of thinking, but rather an imitation of both style and way of thinking; postmodernism is a refusal to think and reflect on material issues, it is a deep

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Крутий / Cool, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см / cm

and fundamental desertion - that is, stylization. Despite all bravado of postmodernism, it is, in fact, despair.

However, you must understand that I am referring to Saturn/Jupiter/Christ only metaphorically. Obviously, it is about something that gives sense and hope to our existence. We periodically lose touch with it. And the result is despair, which we transform or sublimate in the artistic practices of Hellenistic decadence, Baroque, Eclecticism, Secession, postmodernism - all these are forms of our despair, or even hysteria.

The Ukrainian cultural situation, like every post-Soviet cultural situation, unlike the rest of the free Eurocentric world, has its own specifics - because we, with all our savage version of Marxism, are also Eurocentric - in a perverted and unfree way, of course. We missed 50-70 years of the pan-European cultural process. Some cultural processes were interrupted - such as modernism in sub-Soviet Ukraine in the 1930s, and some continued belatedly - somewhere in the 1960s and 1970s. At the same time, in the post-Soviet area, everything was mixed up - epochs, people, ideas.

Thus, postmodernism came to us with a slight distortion. And we realized its death almost a decade later. Meanwhile, in Ukraine, the artistic process went its own way - with its deities, fashions and trends. The artistic elite were deeply imbued with the then fashionable postmodernism. Although not everyone who was referred to, or who described himself as a postmodernist, was a postmodernist indeed.

But on the world stage, modernism has not died, nor have Surrealism or late abstract art. And they have not died not only as styles or stylizations but as ways of thinking and philosophical bases. Modernism has not died because it in itself is an answer to the essential questions of today and an attempt to solve them.

It is in such backstage that Yurii Syvyryn puts on his play for us. But what kind of show is this? Let's not immediately resort to fashionable clichés, defining the inner essence of his work. Let's approach it philosophically. His painting is dusky (*Lamp* 2014, *The Elephant Man* 2014, *Underground Floor* 2019, *Dream* 2019, *Glass Cube* 2018, *Under Water* 2020, etc.). Is his twilight painting a kind of posturing, which is always fashionable in times of abandonment and decadence? It does not look like that. Syvyryn has almost no childish bravado. The dusk in his work is not intrusive, not as theatrical as we can often see. On the contrary, it seems to be real and intimate (?), so that the author is almost embarrassed to show it. Is it possible to definitely say that his twilight painting is completely devoid of the ultimate question? I do not know. Maybe there is still a... And this question, this intention in the direction of such an aspiring Presence, presence as a state seems to be a constant motto of his works. Of course, he never admits this, like any decent gentleman covered in his redingote - because it's almost unseemly. However, this «focus on» immediately pulls Syvyryn out of the rows of joyful and clowning around postmodernists. Stylistically, his work is very close to them. However, in essence, to my mind, this is something else. It is some barely perceptible other tone, which, despite its ephemerality, radically changes the essence of the matter. He has many elements and borrows a lot from old modern practices, including Surrealism and Expressionism. Let's remember the sadness of good old René Magritte (1898-1967) - in my opinion, the tone of Magritte is

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Пінг-понг / Ping-Pong, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150cm / cm

closest to the tone of Syvyryn – the same grotesque, the same restrained sadness, the same emptiness around the main protagonist – the artist. I don't know if Syvyryn will like such comparison, but for me it is obvious (*Stalin* 2014, *Watchman* 2014, *Proposal* 2014, *Session* 2014, *Ira* 2015, *Marine Stories* 2015, *Pilot* 2015, *Facets* 2016, *Forest* 2019, *Cloud* 2018, etc.). And let's not forget another sad visionary, who also slid on the surfaces of wastelands and emptiness – Giorgio de Chirico (1888-1978) (*Kyiv-50* 2019, *Behind Glass* 2015, *Aquarium* 2017, *Donbass* 2015, *Path* 2018, *Troieshchyna No.2* 2016, etc.).

And we are talking primarily about the motto of Syvyryn's works. Syvyryn does not imitate any of the previous masters – it is mainly about the mood. But it is also about the method.

Today, of course, there are other art history trends. The good old Surrealism, starting from a pre-surrealist Hieronymus Bosch (1450-1516) and ending with its founder, André Breton (1896-1966), is «not fashionable». But there is a legacy of Surrealism that cannot be obliterated from modern art. It is inheritance, which is a way of thinking.

Besides, the reality is different – we have passed through the childish enthusiasm of rationalism of the 18th century, the triumphant expectation of a world of prosperity with its train (!) and telegraph (!) of the 19th century, which had to carry us into a wonderful future, but instead brought us to horror of two world wars, and found ourselves in front of cold monitors of televisions and computers in the 21st century; and it seems to us again that a world of prosperity and sublimation awaits us behind that cold glass, that the screen will solve our existential situation.

Of course, even today, in the information age, we formalize our expectations in the form of artistic styles. And Syvyryn seems to materialize our expectations of something that seems to be behind the screens of monitors, in his paintings. Therefore, there is a great temptation to outline his work no longer based on the metaphor of a locomotive or telegraph, as our predecessors did, but resorting to the metaphor of a screen – O sancta simplicitas! The simple and insurmountable banality of conception, birth, and death of a man, the banality of human banality erases all our artistic make-up and returns us to the tragic and joyful situation of a man, with whom we still have something to do... Consequently, describing the situation of Syvyryn, whether he realizes it or not, I would outline the existential situation of a man, and not things transient and secondary. Of course, if we want to discuss the essence.

That is why we should look for the origins of Syvyryn's work somewhere at the intersection of three artistic movements such as postmodernism, Surrealism and Expressionism, which tried to somehow cope with this essential fact. But it should be noted that such a combination is internally contradictory in the context of my above-proposed model of cyclical development of European civilization. If Expressionism appeals to Something, cries out to heaven like in the works by Francis Bacon (1909-1992) or Myroslav Yahoda (1957-2017), if Surrealism, through its subconscious, tries to find the heaven or hell in itself as in the works by René Magritte, Giorgio de Chirico, and Salvador Dalí (1904-1989), then postmodernism does not appeal to anything or anyone, because there is no present Someone or something in postmodernism. And in this sense, Syvyryn, who, as I can assume, is guided by these movements, should be

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Механічний апельсин / A clockwork Orange, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см

torn, on the one hand, by despair, and on the other hand, by fragile and barely delineated Hope. And it is Hope, hidden in search of Expressionism and Surrealism, that has a chance to bring him through the swamps of postmodernism, in which one will find nothing but despair and impassability (*Connection Not Found* 2014, *Facets* 2016, *Snow.2* 2018, *Diplomat* 2018, *Descent* 2018, *Choice* 2020, etc.).

But where should this Hope lead him to? In a perfect world, if we speak in art terms, it should lead him to a new modernism, to a new Hope. But will we all, together with him, reach this new Hope? At the moment, no light is seen in the works by Syvyryn (*Veil* 2016, *Monk* 2015, *Pope* 2019, *Pope X* 2020, etc.). Postmodern despair in its 1980s edition faded. However, what will happen next? In Ukrainian backwoods we can still sublimate and play with styles that have long died out in Europe. However, this does not delay the ultimate questions posed to us by the existential situation of a man. One can produce as many art products for decorating galleries and houses as he wants, but all this activity will be far from the global intellectual and artistic process, which is to understand the existential situation of a man in each particular place and at any particular time of both global and personal history. This is what is called the mainstream of the world art process. Therefore, whether we like it or not, given the situation of a person, if we want to be real, we must honestly and, obviously, with pain and blood, give answers to the questions that are really important. In my opinion, this is what our twilight master is trying to do. At the moment, I think, he is consciously or unconsciously trying to get rid of the umbilical cord that connects him to the postmodern womb. I don't know if he will succeed. Sometimes, wrapped around the neck, the umbilical cord can suffocate the baby. On the one hand, Yurii Syvyryn seems to be an established master and on the other hand, he, like every true master, is «in the process.» And the world trend will sooner or later turn into its opposite. When? Nobody knows that. What can cause this? No one knows either. It may be COVID-19, or maybe something else. However, Syvyryn's question with the help of which he tries to outline the existential situation of a man is obvious. In my opinion, he is far from being as indifferent as any postmodernist or cynic should be, although he pretends to be so. But the pose is not a position. For, according to the well-known phrase of Bertrand Arthur William Russell (1872-1970) on youthful cynicism, 'Not only are the cynics unable to believe what they are told, but they seem also unable to believe anything else' [3]. It seems that Yurii Syvyryn is not like that kind of man. Yet, the world is telling him something.

Nautilus. The dive is proceeding well.

1. Nietzsche F. *Die fröhliche Wissenschaft [The Joyful Wisdom]*. Chemnitz, 1882.

2. Voznyak T. *Remarks on postmodernism as a civilization crisis (to the model of cyclical development of European civilization)*. *Filosofichni ese [Philosophical essays]*. Kyiv, *Dukh i Litera Publ.*, 2016, pp. 472-479.

3. Russell B. *On Youthful Cynicism*. 1930.

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Тінів / Shadows, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Підготовка / Preparation, 2015
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
64 x 90 см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Солодкі ігри / Sweet Games, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Дипломат / Diplomat, 2018
Картон, акрил / Acrylic on cardboard
89 x 64см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Аристократ / Aristokrat, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см / cm

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Пара / Couple, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150 см / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyrin
Маргарита в синьому / Margarita in Blue, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150см / cm

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Инфанта.2 / Infanta.2, 2019
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150cm / cm

Юрій Сивирин / Yuriy Syvyryn
Монах / Monk, 2015
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
200 x 150см / cm

Юрій Сивирин / Yurii Syvyrin
Конклав / Papal Conclave, 2020
Полотно, акрил / Acrylic on canvas
150 x 200 см / cm

Зміст/Content

6

ЛЮДМИЛА БЕРЕЗНИЦЬКА

Юрій Сивирин: мандри крізь досвід іншого

7

LIUDMYLA BEREZNYTSKA

Yurii Syvryn: A Journey Through the Experience of the Other

8

ВІКТОРІЯ БУРЛАКА

Образи-мутанти, образи-гібриди Юрія Сивирина

9

VIKTORIYA BURLAKA

The mutant, hybrid images by Yurii Syvryn

11

ТАРАС ВОЗНЯК

Наутилус Сивирин - сутінки, тривоги, трема

25

TARAS VOZNYAK

Nautilus Syvryn - Twilight, Anxiety, Disquiet

5

ЮРІЙ СИВИРИН

YURII SYVRYRN

**Живопис
Painting**

